

מאורות השבת

פרשת תשא - שבועות

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור עינינו | מאור הלשון | מאור המנורה | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

גוי קדוש

כתוב בזוהר הקדוש, שלפני שהקב"ה נתן את התורה, הוא חיזר על אומות העולם, ליתן להם את התורה. כששאלוהו מה כתוב בה, אמר להם: 'לא תרצח', 'לא תנאף', 'לא תגנוב'. למה הוא לא אמר להם כמו שאמר לעם ישראל: "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש"? אם הוא היה אומר להם כך, הם בוודאי היו שמחים לקבל את התורה!

ובכלל, למה כשהם רצו לקבל את התורה, אמר להם הקב"ה: "הביאו ספרי יחוסכם". ממתי תורה שייכת ליחוס? רבי עקיבא היה גדול העולם, והסבא שלו היה ג'ורג'...

ונבין עפ"י משל: היה גביר אחד, שהייתה לו בת מוצלחת. הוא ביקש מראש הישיבה שידוך. הוא נותן סידור מלא... נוסח אשכנז, ספרד וע"מ. ה-כ-ל! דירה, רכב ובזבזים כל חודש.

הרב הציע לו בחור מעולה. "ואיך המשפחה?" שאל האב. "המשפחה היא לא הכי הכי, אבא שלו שתיין, אבל בחור כזה לא תמצא בשום מקום!"

מה עשה אותו האב? פנה לאותו בחור, ואמר לו: "שמעתי עליך שאתה מצויין, ואני רוצה אותך לבת שלי. יש לי תנאי אחד, שתשבע לי בבית דין שבועה חמורה, שאתה לא נוגע בבקבוק!"

האם אותו מעשה של האב הוא לגיטימי? ודאי.

אם אבא שלו שתיין, הוא רוצה לוודא, שהנטייה הזאת לא תעבור הלאה במשפחה.

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח.

נשמע להוראת השכל, וע"כ נשארה מעלת ישראל מחמת הוראת השכל, וע"כ נמנו רק מבין עשרים ומעלה שאז נתגדל ועמד על מלואו והשכל בשלימות... אבל הלויים שלא חטאו בעגל ונשארו במעלתם שאף הגוף בלתי הוראת השכל נמשך להשי"ת, וע"כ נמנה מבין חודש משיצא מכלל נפל שאז הגוף הוא בן קיימא. הלויים כביכול נשארו במדרגת מלאכים, 'נעשה ונשמע' הוא רז של מלאכי השרת. כשהלויים לא חטאו בחטא העגל נשארה בהם המעלה העצומה הזו.

שואל האור החיים: כי הלויים הן הנה ידידי ה' וקרוביו ואשר לא חטאו בעגל ולא נגפו ולא הורגו ולא הושקו ואיך נתמעטו כל כך מכל השבטים שאינם מגיעים במספרם מבין חודש לחצי שבט הקטן שבישראל?

אלא המדרש אומר: בשעה שנגלה הקב"ה על הר סיני, ירדו עמו כ"ב רבבות של מלאכים שנאמר בתהלים (ס"ח) "רכב אלוקים רבותים אלפי שנאן" והיו כולם עשויים דגלים דגלים שנאמר "דגול מרבבה" כיון שראו אותן ישראל שהם עשויים דגלים דגלים התחילו מתאווים לדגלים, אמרו הלואי כך אנו נעשים דגלים כמותן.. אמר להם הקב"ה מה נתאיתם לעשות דגלים, חייכם שאני ממלא משאלותיכם.. מיד הודיע הקב"ה אותם לישראל ואמר למשה לך עשה אותם דגלים כמו שנתאוו. **אם כך, למה לא נעשו דגלים כבר במתן תורה?**

אומר הכלי יקר: עדיין לא בא הקב"ה להשרות שכנינו בתחתונים לעשות לו מדור של קבע בתחתונים ועכשיו בא' באייר שבתלתין יומין הוי חזקה כי תהיה דירתו קבע ובא אלוקים וכל קדושים עמו לקבוע דירה בתחתונים.. ממעמד מתן תורה כביכול לא היה לקב"ה את הדירה להשראת השכינה, לאחר הקמת המשכן נבנה הקיטון להשראת מלכותו יתברך..

וממשיך הכלי יקר: ועכשיו הוצרך למנותם להודיע שהם צריכין להיות כמספר זה כדי

מניין הלויים ומתן תורה
"נִשְׂאָ אֶת רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשׁוֹן.. בְּנֵי מְרִי לְמִשְׁפַּחְתָּם.. תִּפְקֹד אוֹתָם" הפרשה שלנו מסיימת את מנין שבט לוי. רש"י (במדבר) אומר: מתוך חיבתם לפניו מנאם כל שעה.. כשלאדם יש חפצים יקרים הוא ממשמש בהם תמיד, זה גילוי החיבה של הקב"ה לישראל. והקב"ה מונה אותם מבין עשרים שנה ומעלה.. ראובן שמעון... בני אהובי.. אם כך, למה היה צריך להפריד את מנין בני"מ ממנין הלויים?
 "אך את מטה לוי לא תפקוד ואת ראשם לא תשא בתוך בני"מ". **אומר רש"י:** כדאי הוא לגיון של מלך להיות נמנה לבדו.. שבט לוי הם המשרתים בקודש, יש להם חשיבות יתירה, אהבה יתירה אולי, היהלום שבכתר להם צריך מנין פרטי, אומר הקב"ה לפי שהם שלי שלא טעו בעגל.
המדרש אומר: אמר לו הקב"ה למשה: בתוך בני"מ אין אתה מונה אותן, אבל לעצמן מנה אותן, שאין שבחו של מלך שימנה לגיונו עם הלגיונות, לפיכך, נמנו ישראל לעצמן ושבט לוי לעצמן, ומנין אתה אומר שמטעם הזה אמר לו, שכן כתיב אחריו "ואתה הפקד את הלויים על משכן העדת" בשעה שאמר לו הקב"ה למשה "אך את מטה לוי לא תפקד".. נתירא משה ואמר שמא יש פסול בשבטי שאין הקב"ה חפץ שאמננו, אמר לו הקב"ה למשה לא אמרתי לך כן.. אלא שהלויים שלי הן, הן קרבו אותי ואני מקרבן. **ובכל זאת אם המנין הוא מבין עשרים ומעלה, למה אצל הלויים ספרו מבין חודש ומעלה?**

אומר השם משמואל (בשם אביו): "פקוד את בני לוי.. מבין חודש ומעלה" וברש"י פירש: משיצא מכלל נפלים, הוא נמנה ליקרא שומר משמרת הקודש, הטעם דהנה ישראל הקדימו נעשה לנשמע, והיינו שאף בלתי שמיעת השכל יהיה הגוף מעצמו נמשך אחר רצון השי"ת. אך איתא במדרש שאחר מעשה העגל אמר להם הקב"ה 'שברתם נעשה שמרו נשמע', והיינו להיות עכ"פ

נא לשמור על קדושת הלוי

המשך בעמוד 4

המשך בעמוד 4

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

אי לאו האי יומא

אומרת הגמרא (פסחים סח:), אמר רב יוסף אי לאו האי יומא (דעצרתא) כמה יוסף איכא בשוקא. ונהוג לחשוב שמדובר ביום מתן תורה הראשון, אותו יום שהיה לפני למעלה מ-3300 שנה, שניתנה תורה בהר סיני.

אלא כל שנה אנחנו מקבלים את אותה הזדמנות של קבלת התורה, שתשפיע עלינו לכל השנה! ומי שעושה עבודה טובה ביום הזה, זוכה לקבל שפע גדול לכל השנה. ומי שלא, גם אם הוא אכן פוקד את כותלי בית המדרש מדי יום, עדיין יוקשה לו הדבר מאוד, לשבת ללמוד כראוי לבן תורה אמיתי. וירגיש בעצמו שהינו מתאים יותר לאזור אחר, כזה המתאים לשוק..

ובאמת, כשנתבונן בדברי רש"י, נראה שהדברים נסובים אף על אותו יום בשנה בו מציינים את יום מתן תורה, חג השבועות, זה שנמצא איתנו כל שנה מחדש. פרש"י, **אי לאו האי יומא - שלמדתי תורה ונטרוממתי**, הרי אנשים הרבה בשוק ששמן יוסף ומה בניי לבינם. רוצה לומר, שהלמידה בשבועות, בחג עצמו, היא הנותנת!

קוראים יקרים! אי לאו האי יומא, אם לא היום הזה, חג מתן תורה, הקבוע בלוח פעם בשנה.. היינו עוד אחד מהשוק! אל תשלו את עצמכם לחשוב שהלבוש והסטנדרט הופכים את האדם להיות בן תורה. אין אחריות! מי שרוצה לא להיות עוד אחד מהשוק, יראה לנצל את היום הזה כראוי!

בהצלחה.

ומכל מקום, לענייננו, נודע לי [לאחר מכן], כי בתיקוני הזהר ובזוהר חדש (פרשת כי תבוא) מובא שאליהו הנביא כן לימד אותם במערה כל יום.. פעמיים ביום!! אז איך הדברים מסתדרים?

השו"ת חת"ם סופר מביא בשם הרשב"י שאמר שלעתיד לבוא יהיו גילויי אליהו בשני אופנים, גילוי בגוף וגילוי בשכל, כלומר בלי לראותו. לכן, אפשר שמה שאליהו לימד אותם כל יום כנ"ל, זה בגילוי **בשכל**. ולא פנים מול פנים. ממילא מובן, איך לאחר 12 שנים הודיע להם רק בפתח המערה מבלי להראות להם, וזאת למרות שהוא לימד אותם כל יום פעמיים כנ"ל, שכן נגלה אליהם בשכל כנ"ל.

ולבסוף, ראיתי כתוב אצל אחד משלוחי של הרב זמיר כהן, על הרב חיים קנייבסקי זצוק"ל, שבאחת הפעמים, נכדו [הרב יעקב קנייבסקי] שהה לידו כאשר הגיע [הרב] ללימוד במסכת כלה רבתי, הוא הרים את עיניו ושאל את נכדו: "אתה מעוניין לראות את אליהו הנביא?" הנכד המופתע מיהר להשיב: "ודאי". בתגובה, הצביע הרב על שורה קטנה בסוף פרק חמישי במסכת כלה רבתי: "אמר אבא אליהו זכור לטוב: לעולם אין תורה מתפרשת אלא למי שאינו קפדן, אף אני איני נגלה אלא למי שאינו קפדן, אשרי מי שפגעו בו..." התפעל הרב קנייבסקי, חזר בקול על הדברים בהתפעלות ואמר: "הנה לנו העצה כיצד זוכים לגילוי אליהו... שלא להקפיד ולהיות בנחת עם הבריות. אשרי מי שפגעו בו".

נמצא, שהדברים מתיישבים יפה, שכן באותו היום שהודיע אליהו לרשב"י שהקיסר מת. לא נגלה אליו, אלא נעמד אליהו בפתח המערה ואמר: "מי יודיע לבן יוחאי שהמלך מת וגזרותיו התבטלו?" שמעו זאת רבי שמעון ובנו ויצאו מהמערה. בצאתם מהמערה, ראו בני אדם חורשים וזורעים את שדותיהם. התפלא רבי שמעון על בני האדם שנוהגים כמנהגם ואמר: "כיצד מניחין הללו חיי עולם ועוסקים בחיי שעה?" וכל מקום שנתנו בו עיניהם, מיד נשרף. יצתה בת קול ואמרה: "האם יצאתם מהמערה כדי להחריב את עולמי? חזרו למערכתכם!" והרי רשב"י ובנו הקפידו מאוד אז על הבריות. ממילא, מובן למה לא נגלה אליהם באותו יום.

מאור המחשבה

ר' סתיו א.

גילוי אליהו

רציתי לשתף אתכם במחשבה שעלתה לי.. ידוע שרשב"י ובנו למדו תורה במערה במשך 12 שנים, ובתום 12 השנים, נעמד אליהו בפתח המערה ואמר: "מי יודיע לבן יוחאי שהמלך מת וגזרותיו התבטלו?" ועלתה בי קושיא, שהרי ידוע שאחרים שזכו לגילוי אליהו, לא סבלו מסירות נפש כל כך גדולה כמו רשב"י. שכן רשב"י סבל צער מערה 12 שנה וגם זכה לתואר 'בחיר האדם' המובחר שבבריות, וגם שהכתוב בראשית בריאת העולם, 'נעשה אדם', נאמר בעבורו! משכך, האיך לא זכה לגילוי אליהו פנים אל פנים? אלא אליהו רק הגיע לפתח המערה, ואמר "כלאחר יד" מי יודיע לרבי שמעון שהקיסר מת... ולמעשה, רשב"י אפילו לא ידע שזהו אליהו הנביא! לכאורה, אפילו מפגש אחד בתוך 12 שנה לא היה... למה???

ונראה לומר, שמפגש עם אליהו נותן 'זחות הדעת' ולפחות משהו. דבר שמבטל את הצער מערה שחוה רשב"י. ממילא, אם היה נגלה אליו במהלך אותם שנים, לא היה חווה את הצער הגדול שחוה, להשיג מדרגות נוראות ועצומות, שבזכותן זכה גם לספר הזהר. מכל מקום, זה מסביר למה במהלך 12 שנים לא נגלה אליהו, אך למה כשכבר הגיע לאחר 12 שנים, רק השמיע קול מהפתח מבלי להתגלות?

ובכן, התשובה טמונה באחרית דבר. שכן חזרו למערה לעוד 12 חודש.. ממילא הרצף לא התבטל להם..

ובמאמר מוסגר אוסיף שהבחנתי בדבר מעניין.. מהו סוד חוזקו של רשב"י לסבול מסירות נפש עצומה? לסבול 13 שנים במערה שהם למעשה 12 שנים ועוד 12 חודשים, וכן גם לסבול פצעים בכל גופו מהיותו טמון באדמה כדי ללמוד תורה. סוד חוזקו מרבי עקיבא, רבו, שהתמסר לתורה 12 שנים ועוד 12 שנים [שהם 24 שנים רצופות] ללא בית! וכן גם צער הגוף, שסרקו את בשרו וכו'. ממילא, רואים שזכותו של רבי עקיבא עמדה לו לרשב"י, ובעצם כל המדרגות העצומות שהגיע אליהן רשב"י, הן, איפוא, זכויותיו של רבי עקיבא, רבו של רשב"י, שהאיר עליו הארה גדולה, לסבול היסורין כנ"ל.

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מאור הבית

מאור המנורה

מנורת המאור פרק ב

מידה כנגד מידה

דִּין האמת, דן לאדם כפי מעשיו, ומענישו מידה כנגד מידה בידי אדם. אומרת הגמרא (סוטה ת:): במידה שאדם מודד, בה מודדין לו. אמר רב יוסף, אף שארבע מיתות בית דין בטלו, מאחר שבית המקדש נחרב ואין סנהדרין, מכל מקום, מידה כנגד מידה לא בטלה. כלומר, דין ארבע מיתות לא בטלו, ומן השמים מודדין לעובר עבירה במידה שמתחייב בה, וממיתין אותו דוגמת אותה מיתה. הווי אומר, מי שנתחייב סקילה, או נופל (מגובה) או נדרס. מי שנתחייב שריפה, או נופל בדליקה או ארס (של נחש) שורפו. מי שנתחייב בהריגה, לסטין באין עליו [או נמסר למלכות הגויים (שמתיון בסיף)]. מי שנתחייב חנק, או טובע (במים) או מת מחנק בגרון ממחלה וכד'. תנאי, היה רבי מאיר אומר, מנין שבמידה שאדם מודד, בה מודדין לו? שנאמר (ישעיה) "בסאסאה בשלחה תריבנה", כלומר, בתוך אותה סאה (מידה) עצמה, כשאתה משלחה לאבדון, תריבנה. ע"ש.

עוד מובא בגמרא (שם) שמשוון הלך אחר עיניו, לפיכך נקרו פלשתים את עיניו. אבשלום נתגאה בשערו, לפיכך נתלה בשערו וכו'. ואותו עניין גם מצאנו בסוטה, שכפי שהיא חטאה כך לקתה. היא קשטה עצמה לעבירה, המקום מנוולה. היא גילתה עצמה לעבירה, המקום גילה עליה וכו'. וגם כן מצינו ביששכר איש כפר ברקאי (שהיה כהן גדול), שהענישו הקב"ה בידי אדם, מידה כנגד מידה. כדגרסין בפסחים (נז:). ת"ר, ארבע צווחות צווחה עזרה, וגו'. צווחה שניה, צא מכאן יששכר איש כפר ברקאי, שמכבד את עצמו ומחלל קדשי שמים! וגו'. ומה עלה בגורלו? המלך והמלכה היו יושבים ומתווכחים, המלך אמר שהגדי משובח, והמלכה אמרה שהכבש משובח. ומי יוכיח זאת? אמרו, יוכיח הכהן הגדול, שהוא מעלה קרבנות בכל יום. בא הכה"ג לפניו (יששכר א.כ. ברקאי) ועשה בידו כמין תנועת שחוק (ואין זה דרך ארץ לעשות כך בפני המלך) ואמר, אם הגדי משובח יותר, שיעלה לקרבן התמיד, אלא מכיוון שרק הכבש עולה לקרבן התמיד, ודאי שהוא המשובח.. אמר המלך, הואיל ולא הייתה עליו אימת המלכות, חיתכו את יד ימינו! מה עשה (יששכר א.כ. ברקאי)? נתן שוחד (לחותר), וחיתכו את יד שמאלו (במקום ימינו). שמע זאת המלך, ושוב ציווה שיחיתכו לו יד ימינו (נמצא, שחיתכו שתי ידיו). אמר רב יוסף, ברוך השם שנתן ליששכר איש כפר ברקאי גמולו בעולם הזה. מכל מקום, אמר רב אשי, שיששכר הזה לא למד משניות.. שהרי שנה רשבי" שלמרות שכבשין קודמים לעיזים בכל מקום, אעפ"כ שניהם שקולים כאחד. ורבינא אמר שאפילו מקרא לא קרא, שכתוב "אם כשב" ואח"כ כתוב "ואם עז", כלומר, אם רוצה כבש, יביא כבש, ואם רוצה עז, יביא עז, ע"ש.

וכמו שמצינו שנענש האדם מידה כנגד מידה, כך נותנין לו שכר. כמו שמצינו אצל מרים שהמתנה למשה, שנאמר "ותתצב אחותו מרחוק לדעה מה יעשה לו". לפיכך נתעכבו לה ישראל במדבר, שנאמר "והעם לא נסע עד האסף מרים". ועוד מובא (תענית כא:): שבסורא הייתה מגפת דבר, ובשכונתו של רב לא התפשטה, משום זכותו של אדם שגר שם שהיה משאיל כלי חפירה לבית הקברות, ומשום זכותו בקבורה, מדדו לו מידה כנגד מידה שלא מתו בשכונתו. וגם כן בדורוקא פרצה שריפה, מלבד שכונתו של רב הונא, משום זכות של אשה שגרה שם, שהייתה מחממת את תנורה מערב שבת לערב שבת ומשאילה לשכנותיה.

ללמדנו, שהקב"ה דן לאדם במידה כנגד מידה בשכר ועונש.

שלו ושלחם שלך הוא!

במעמד הר סיני אמר הקב"ה למשה רבינו 'כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל, ופירשו רבותינו: 'בית יעקב' אלו הנשים, וכמו שרבותינו רגילים לכנות את האשה בשם 'בית'. רבי יוסי היה אומר, מימי לא קראתי לאשתי אשתי אלא ביתי. וכן נאמר בתורה 'וכפר בעדו ובעד ביתו' - זו אשתו, שהכהן גדול מכפר על אשתו כשהיה מתפלל ביום הכיפורים. **והטעם** שנקראת כך, אמרו "אין אשה אלא לבנים, אין אשה אלא ליופי, אין אשה אלא לתכשיטין". בי"ת ראשי תיבות "בנים יופי תכשיטין". לכן "כה תאמר לבית יעקב" - אלו הנשים, שקודם ידבר אליהן, ואחר כך אל הגברים. ולפי שחינוך הילדים וגידולם ביד הנשים הקדימן בראשונה, **ובאמת** שלא רק הטיפול בילדים מסור ביד האשה, האשה היא עקרת הבית ובידה מסור הכל. גם התקדמותו של הבעל בתורה ויראת שמים מסור בידי האשה. אם האשה מסכימה, בעלה יכול ללכת מחיל אל חיל, אם לא - ילך מדחי אל דחי. הכל תלוי ביד האשה ובהשפעתה, יש לה השפעה כבירה מאוד. לכן לא לחינם הקדימה התורה בשעת מתן תורה את הנשים לפני הגברים, זה מראה את חשיבות האשה.

וכך הגמרא אומרת (ברכות יז) במה זוכות הנשים לחיי העולם הבא? באתנויי גברייהו ובאקרויי בנייהו - במה שהיא מחנכת את בניה לקרא מקרא, שילמד בבית הספר, לסדר לו את האוכל הספרים והילקוט, ולפעמים גם עוזרת לו בשיעורים. "ובאתנויי גברייהו" - שמעודדות את בעליהן שילכו לשמוע גם שיעור בערב, לכן הן זוכות לחיי עולם הבא. **האשה** מטפלת בילדים, משכיבה אותם, ומאפשרת לבעלה ללכת לשמוע תורה, הוא מתענג בלימוד, בלימוד התורה יש חדוה ושמחה, 'פקודי ה' ישרים משמחי לב', ועליה נופל כל משא הבית, בפרט משפחות ברוכות ילדים. אך אין לה לחשוב שבעלה לוקח את כל הנתח הטוב והשמן של התורה והיא מסכנה צריכה לעבוד עם הילדים, אין לה לחשוב כך! שכרה גדול ועצום, כמו שאמרו שם "פלגן בהדייהו", חולקים חלק בחלק, בעלה יושב ולומד והיא מקבלת שכר על לימודו, הוא עושה מצוות ומעשים טובים והכל נזקף לזכותה. אם הוא נותן צדקות ועושה גמילות חסדים, בכל מעשיו 'חלק בחלק יאכלו', זו שותפות בין לזכות בין לחובה. **ואשרי** האשה שמעודדת את בעלה לעשות מצוות ומעשים טובים! (הדברים לקוחים מספר 'מעדני המלך')

יקירתי! את מבינה למה את זוכה שאת לוקחת על עצמך את עול הבית, את המשא הזה שנקרא 'בית' הכולל בתוכו את הטיפול בילדים מכל המשתמע מכך, את כל מטלות הבית, ואף את הפרנסה ושבועלך יושב ולומד תורה. **במזמור** אשת חיל משבח המחבר את האשה תוך תיאור היגיעה שמתייגעת עבור בעלה וביתה, "ותעש בחפץ כפיה"- כשהעבודה נעשית בחפץ לב, זוכים ש"ש"לל לא יחסר".

הנה ערב חג שבועות, חג מתן תורה, ומה שמעסיק אותנו הנשים זה למתי להכין את הסעודה החלבית, למתי את הבשרית וכהנה וכהנה. בואי נעסוק בעיקר שזהו לימוד התורה של בעלך ובניך כל הלילה. אולי באמת תחליטי על חלב או בשר יחד עם בעלך,

המשך בעמוד 4

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מאור הפרשה המשך מעמוד 1

הקב"ה נותן תורה בסיני אבל הוא יורד עם התורה (בתו) והולך לגור במשכן. המשכן ולאחריו המקדש הם הבית לתורה, המעמד הר סיני הנצחי- שם מקור התורה, שם השראת השכינה. "ועשו ארון עצי שיטים" **אומר המדרש (שמות לד): למה ועשו ברבים?** א"ר יהודה ב"ר שלום, א"ל הקב"ה יבאו הכל ויעסקו בארון כדי שיזכו כולם לתורה. (בפרק ג) בשעה שאמר הקב"ה למשה "עשה המשכן", בא ואמר לבצלאל. אמר לו מהו המשכן הזה? אמר לו שישרה הקב"ה שכינתו בתוכו, ומלמד לישראל תורה.

הקב"ה יורד לשכון במשכן, להפוך את המשכן למעמד הר סיני.. כשהעם מתאווה למעמד הנורא ולכל הכבוד שהיה בהר. הקב"ה גם מייצר להם את אותה תפאורה. הלויים, כמלאכי שרת מקיפים את הדר גאונו והופכים את המשכן למקום מתן תורה... "כי מציון תצא תורה" כשהלוי הוא כמלאך צבאות "יבקשו תורה מפיהו". **למה חשוב לשחזר את המעמד הזה?**

אומר התוספות (ב"ב נא): לפי שהיה רואה קדושה גדולה.. היה מכוון יותר ליראת שמים בלימוד התורה. ראה חושית בניסים.. בגדולתו יתברך מקבל כלים להתדבק בו יתברך.

והתורה מזהירה (ואתחנן): "השמר לך.. פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך.. יום אשר עמדת לפני ה' א-לוהיך בחורב.. מן השמים השמיך קולו. לשחזר את מעמד הר סיני זה קנין בדרך לדבקות השלימה.

הטור (א"ח) אומר: בברכה שלישית של ברכות התורה יכוון על מעמד הר סיני, "אשר בחר בנו" הביא אותנו למעמד הנורא.. "ונתן לנו את תורתו". מעמד הר סיני צריך להיות חקוק בנו לנצח.

הגמרא (ברכות נא): אמר רבי יהושע בן לוי: כל המלמד לבנו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו קבלה מהר חורב, שנאמר "והודעתם לבניך ולבני בניך" וכתוב בתריה "יום אשר עמדת לפני ה' א-לוהיך בחורב". **שבת שלום!**

למלאות כ"ח מחנות של כ"ב אלף (הכלי יקר עושה חשבון למניין בני"י) באותו זמן אשר הושיב ה' שכינתו ישיבה של **קבע** באהל מועד. לצורך השראת השכינה בקביעות במשכן צריך את הכמות של בני"י שמתאימה להשראת שכינה. אם יש כ"ב אלפים של מלאכים סביב כבוד מלכותו צריך כ"ב אלפים לויים משרתי המשכן. **מה החשיבות עכשיו במשכן?**

אומר הרמב"ן (שמות כה): והנה עיקר החפץ במשכן הוא מקום מנוחת השכינה שהוא הארון, ובהמשך דבריו: **וסוד המשכן הוא, שיהיה הכבוד אשר שכן על הר סיני שוכן עליו בנסתר וכמו שנאמר (שמות כד) "וישכן כבוד ה' על הר סיני". המדרש (א) אומר:** "וַיִּדְבֶר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי" למה במדבר סיני? מכאן שנו חכמים בג' דברים ניתנה התורה- באש ובמים ובמדבר. **שואל הפרי צדיק:** הו"ל להמדרש לקבוע דרשתם בפרשת יתרו בשעת מתן תורה שהוזכר גם כן מדבר "ביום הזה באו מדבר סיני"?

אלא שהמשכן הוא קיום התורה ו"יקחו לי תרומה" **אומר המדרש (שמות לג):** אמר הקב"ה לישראל מכרתי לכם תורת, כביכול נמכרתי עמה שנאמר "וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה". משל למלך שהיה לו בת יחידה, בא אחד מן המלכים ונטלה, ביקש לילך לו לארצו וליטול לאשתו, אמר לו בתי שנתתי לך יחידית היא, לפרוש ממנה איני יכול, לומר לך אל תטלה איני יכול לפי שהיא אשתך, אלא זו טובה עשה לי- שכל מקום שאתה הולך קיטון אחד עשה לי שאדור אצלכם שאיני יכול להניח את בתי, כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל, נתתי לכם את התורה, לפרוש הימנה איני יכול, לומר לכם אל תטלוה איני יכול, אלא בכל מקום שאתם הולכים בית אחד עשו לי שאדור בתוכו שנאמר "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ".

בני"י תורמים למשכן, זה לא סתם בניה של בית, זו פעולת קנין כביכול של הקב"ה (נמכרתי!) העברת הדירה מעליונים לתחתונים למשכן.

מאור עקרת הבית המשך מעמוד 3

תקראי תהילים, דברי עם הקב"ה ותבקשי ממנו שהתורה תאיר להם פנים, שיזכו למעלות נשגבות, להגדיל תורה ולהאדירה! זוהי זכות עצומה! תתפללי על בנותיך שיזכו לבעלים תלמידים חכמים! התכונני ללילה הזה כראוי כשם שהתכוננת לחופתך, תחטפי את ההזדמנות העצומה הזו שלה זכית! רבי עקיבא אמר לתלמידיו: "שלי ושלכם שלה הוא". **אז שלו ושלכם שלך הוא!** כותבת לך באהבה, שבת שלום וחג שבועות שמח!

תשאלי אותו איזו ארוחה תעשה לו טוב לפני הלימוד, תרומם אותו ותיישב את דעתו. **תשמחי** בזכות הזו, להיות אשה של בעל בן תורה, ואמא לבני תורה, תשלחי אותם בשמחה רבה ללימוד ותתעלי על הקושי שאני מבטיחה לך שהקב"ה יעזור ויסייע בידך כשיראה שאת שמחה בתפקידך ומשליכה אליו את הקושי ומראה לו את הרצון לעמוד במשימה החשובה הזו. זהו לילה עצום! כשהם ישבו בלילה הזה וילמדו בבית המדרש בתענוג גדול, תתענגי את ששלחת אותם,

מאור הדרשה המשך מעמוד 1

"הביאו ספרי יחוסכם" - תראה מי היה סבא שלך - עשו הרשע. אתה רוצה את התורה, אין בעיה, אבל בתנאי שלא תרצח, בתנאי שלא תגנוב, ובתנאי שלא תנאף... בני ישראל הם בנים של אברהם יצחק ויעקב, ולכן התנאי הוא רק להמשיך את המסורת של המשפחה - "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש"!

תארו לכם, שהאבא שואל על המשפחה, ואומרים לו: "מצד אחד הוא מיוחס לגר"א, מצד שני לבעש"ט, מצד שלישי לחיד"א, ומהצד הרביעי לבן איש חי..." מה התנאי שיציב לו האבא? "אני רוצה אותך, אבל בתנאי שתמשיך את המסורת..." למה הקב"ה אמר לגויים 'לא תרצח'?

יש אחד, שהציעו לו בחור עילוי עצום, אבל המשפחה... אבא שלו יושב בכלא, כי פעם אחד השכנים עצבו אותו. וזה נגמר בבית קברות. האבא קורא לבחור, ואומר לו: "אני רוצה אותך לבת שלי, אבל שמעתי שיש לכם במשפחה קצת עצבים. אני רוצה שתשבע לי שבועה חמורה, שאתה לעולם לא תגור בבניין משותף, ושכל יום אתה לוקח כדור הרגעה". לגיטימי? ודאי.

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה